

GYORS LESZEK, ADJ 3 PERCET ISTENNEK!

LELKÜNK ÉVSZAKAI

A világban és bennünk, Istent kivéve minden változik. Csak figyeld, hogyan alakul át az évszakok során a madarak dala, a levelek formája, az erdő susogása, vagy a naputár színe. És vess egy pillantást magadba is, amint alakulsz és változol minden egyes nappal.

Lelkünk tavasza, az Istennel való közösségünk formálódásának kezdete. Elmerülés, ha úgy tetszik bemerülés az Ő Lelkében. Mint az első szerelem. Amikor egy pillanat leforgása alatt úgy hisszük, hogy mindent megismertünk és mindent jól értünk.

Azután eljön a nyár. Perzselő mélységek, bizonyosság és váratlan záporként támadó kétségek. Hosszú nappalok, bőséges világosság, burjánzó élet és sok-sok erő, amelyből még másnak is jut. Erő, amiről még néha hajlamosak vagyunk elhinni, hogy a magunk dicsőségéből fakad.

Az ősz a megnyugvás ideje. A békés elmúlásé. Ahogy a természet is megmutatja, csendben visszatérni Istenhez. De ezekben a napokban is láthatunk csodákat. A fény új színeit, a hajnal új hangjait, a szél eddig ismeretlen simogatását. Boldog az, aki ekkor megy el.

Majd elérkezik a tél. Amikor úgy érezzük, magunkra maradtunk. És bár Isten soha nem hagy egyedül, magunkat mégis megfosztjuk most Tőle. Az ínség idejét éljük ekkor, és éhségünk hevében észre sem vesszük, hogy az Élet Kenyere csupán egy szó távolságára van tőlünk. Ez a szó pedig csupán ennyi: Segíts.

Ilyenkor eszünkbe sem jut még, de a tél sem tart örökké. Eljön egy újabb tavasz, amikor újraépíthetjük az egységünket és közösségünket Istennel.

A világosság és a sötétség hol nagyobb, hol kisebb helyet tölt be mindnyájunk lelkében, épp úgy, mint a természetben. De ez ne tévesszen meg. Itt véletlenül sem arról van szó, hogy a jó és a rossz harcolna egymással. Istennek nem kell harcolnia, hiszen mindent Ő teremtett. Ez a Te harcod a jóért, és ha elbuksz, a gonosz győzelmét aratod le, de azt is Te magad teszed. Egyedül lennél hát? Nem. Isten mindvégig kitart melletted és Ő a Te pajzsod, amely által túlélheted a legkeményebb teleket is, lelked évszakainak véget nem érő vonulatán.

„Az én pajzsom az Isten, aki megszabadítja a tiszta szívűeket.”

7. zsoltár, 11. vers